

Nr 16

Utlåtande i anledning av motioner om viss översyn av byggnads- lagstiftningen.

Tredje lagutskottet har behandlat två inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nr 130 i första kammaren av herr *Sveningsson m. fl.* och nr 150 i andra kammaren av herr *Bohman m. fl.*

I motionerna, vilka är likalydande, hemställes, »att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om en översyn snarast möjligt av byggnadslagstiftningen i syfte att skapa större rättssäkerhet på detta område».

De skäl motionärerna anfört till stöd för sitt yrkande framgår i huvudsak av det följande. Beträffande skälen i övrigt hänvisar utskottet till motionerna.

Den 30 december 1959 (nr 611 och nr 612) har utfärdats dels *lag om ändring i byggnadslagen den 30 juni 1947 (nr 385)* och dels — med upphävande, bortsett från vissa i övergångsbestämmelserna angivna undantag, av byggnadsstadgan den 30 juni 1947 (nr 390) — ny *byggnadsstadga* (prop. 1959: 168; L³U 26; RSk. 358). De nya bestämmelserna, som skall träda i kraft den 1 juli 1960, har tillkommit i huvudsakligt syfte att åvågabringa förenklingar och förkortningar av förfarandet i planläggnings- och byggnadsärenden samt minskning av författningsmaterialets omfattning.

Motionärerna menar, att den nya lagstiftningen icke innebär någon ändring i själva grunderna för 1947 års byggnadslagstiftning, och anser, att det bör övervägas, huruvida icke en ny översyn av byggnadslagstiftningen nu bör komma till stånd. Enligt motionärerna motsvarar lagreglerna på området icke de anspråk på klarhet och tydlighet, som bör ställas på en lagstiftning av så ingripande natur för den enskilde, och vidare har den alltmer detaljerade regleringen av byggandet i våra tätorter skapat behov även av materiella lagändringar.

Motionärerna fäster uppmärksamheten vid vissa särskilda frågor inom byggnadslagstiftningen, där enligt deras uppfattning en översyn av bestämmelserna ur rättssäkerhetssynpunkt är angelägen. Frågorna rör dels *den principiella avvägningen mellan allmän och enskild rätt i planläggningsfrågor*, dels *den enskildes rätt till ersättning för skada och intrång*, dels ock vilken myndighet som bör vara *sista besvärinstans i planärenden*.

Avvägningen mellan allmän och enskild rätt

I 1947 års byggnadslag uttalas i 4 §, att vid planläggning »såväl allmänna som enskilda intressen» skall »tillbörligen beaktas». Jämväl 1947 års — ännu gällande — byggnadsstadga upptager vissa allmänna bestämmelser i detta hänseende. Sålunda stadgas i 26 § beträffande stadsplan och i 157 § beträffande regionplan, att vid uppgörandet av planen »tillbörlig hänsyn» skall tagas till »markägarnas berättigade intressen». Enligt 117 § i stadgan skall bestämmelserna i 26 § i tillämpliga delar gälla vid uppgörande av byggnadsplan. Vidare kan nämnas 28 § 1 mom. andra stycket samma författning, som beträffande stadsplan föreskriver, att byggnadsverksamheten icke bör »genom detaljerade stadsplanebestämmelser kringgärdas i vidare mån än som är nödvändigt för vinnande av det med planen avsedda syftet». Denna bestämmelse gäller jämlikt 118 § byggnadsstadgan i tillämpliga delar också byggnadsplan.

4 § byggnadslagen har icke berörts av 1959 års lagändring. I den nya byggnadsstadgan har i 9 §, bland bestämmelser, som ansetts kunna göras gemensamma för alla planinstitut och som jämväl i övrigt är av den karaktär att de funnits försvara en så framskjuten placering, upptagits en erinran, att man vid bebyggelseplanering skall göra en rimlig avvägning mellan de olika allmänna intressen, som gör sig gällande i det särskilda fallet, och att »även enskildas intressen» skall »tillbörligen beaktas». Efter mönster av 28 § 1 mom. andra stycket och 118 § 1947 års byggnadsstadga har vidare i 9 § gjorts en erinran — med tillämplighet på all planeringsverksamhet — att plan ej må »göras mera detaljerad än som är nödvändigt för att nå det därmed avsedda syftet». Slutligen har i 1959 års byggnadsstadga angivits i 12 § beträffande uppgörande av stadsplan, att »skälig hänsyn skall tagas till bestående äganderättsförhållanden, fastighetsgränser, servitut och andra omständigheter, som kunna inverka på planens genomförande», samt i 13 § om uppgörande av byggnadsplan, att »särskild hänsyn skall tagas till bebyggelsens art, äganderättsförhållanden samt markägarnas möjligheter att genomföra planen».

Om de nu angivna reglerna yttrar *motionärerna*, bland annat:

Det säger sig självt, att dylika allmänt hållna regler och uttalanden icke ger stadsplanerarna någon klar och säker ledning i det praktiska arbetet. Att avgörandena under sådana förhållanden måste bli subjektiva och icke sällan godtyckliga, är icke ägnat att förvåna. En lagstiftning med så svävande och vaga uttryckssätt utgör intet stöd för en objektiv rättstillämpning och icke heller något säkert skydd för enskild rätt. Det är icke möjligt för den enskilde rättsinnehavaren att på förhand bedöma, hur avgörandet kommer att ske. Någon säkerhet för att lika fall behandlas lika finns icke. Förutsättningar saknas för rättssäkerhet.

Ersättningsreglerna

Bestämmelserna i 1947 års byggnadslag om hur markägare skall tillgodoses för inskränkning i förfoganderätten till marken är utformade efter två linjer, nämligen dels såsom en skyldighet för kommun eller samhälle att i vissa fall lösa mark, dels såsom en rätt för markägare att i viss utsträckning erhålla ersättning för intrånget.

Lösningsskyldighet har stadgats, då mark på grund av innehållet i fastställd generalplan eller stadsplan eller genom bebyggelseförbud av hänsyn till försvaret, luftfarten m. m. icke får användas för enskilt bebyggande ävensom beträffande tomtedel då ett år förflutit från tomtindelningens fastställande (21, 48, 83, 104, 106 och 121 §§). Förutsättning för sådan skyldighet är i samtliga fall, att markens ägare till följd av ingreppet i förfoganderätten kan nyttja marken allenast på sätt som står i uppenbart missförhållande till markens tidigare värde. Med avseende å inlösen i dessa fall liksom då kommun, samhälle eller enskild hävdar den *rätt till inlösen*, som stiftats genom bestämmelserna i 18, 41, 46, 47, 103 och 106 §§ eller tillkommit efter Kungl. Maj:ts medgivande jämlikt 44 eller 45 §§, skall enligt 137 § bestämmelserna i expropriationslagen med vissa smärre avvikelser lända till efterrättelse.

Den enskildes förfoganderätt över sin mark kan emellertid enligt byggnadslagstiftningen inskränkas i åtskilliga hänseenden utan att totalt förbud mot enskilt bebyggande föreligger. *Rätt till ersättning* härför föreligger i ett antal särskilt angivna fall. Under förutsättning att markägaren efter inskränkningen kan nyttja marken allenast på sätt som står i uppenbart missförhållande till dess tidigare värde skall sålunda ersättning utgå för skada genom förbud i fastställd generalplan mot annan glesbebyggelse än för jordbrukets, fiskets, skogsskötselns och därmed jämförligt behov (22 och 104 §§), genom förbud mot nybyggnad och vissa andra åtgärder till hinder för försvaret, luftfarten m. m. (83 och 121 §§) samt genom bestämmelser i vissa fall i byggnadsplan, att mark skall användas till väg eller annan allmän plats (116 §). För begränsningar i förfoganderätten genom andra byggnadsförbud eller genom stadsplanebestämmelser, som reglerar markens användning, anses markägare kompenserade genom de fördelar stadsplanen respektive tomtindelningen medför. Vidare kan någon ersättningsrätt icke göras gällande för hinder att exploatera mark för tätbebyggelse. Detta anses följa av den i 5 § byggnadslagen inskrivna principen, att mark icke får användas till tätbebyggelse, om den ej vid planläggning enligt byggnadslagen prövats från allmän synpunkt lämpad för ändamålet, och har motiverats med att möjligheten att utnyttja marken för tätbebyggelse och därigenom erhålla ett högre markpris beror av samhällets utveckling och sålunda i allmänhet icke av åtgärder, som vidtagits av ägaren. — Mål om ersättning eller markvärde-

ring i fall som regleras av byggnadslagen skall upptagas av expropriationsdomstol (se 22, 39, 53, 56—69, 71, 83, 84 och 116 §§).

Frågan om en översyn ur rättsskyddssynpunkt av ersättningsreglerna har tidigare behandlats i mera generella sammanhang. Sålunda hemställdes i två likalydande motioner vid 1954 års riksdag (I: 129 och II: 319) om utredning angående åtgärder för en likformig reglering av rätten till ersättning vid ingrepp i enskilda äganderätt och frihet. Motionerna, som hänvisades till lagutskott, behandlades av sammansatt konstitutions- och första lagutskott, till vars utlåtande nr 2 utskottet hänvisar. I nämnda utlåtande redovisas frågans tidigare behandling. I sammansatta utskottets yttrande bortsågs från reglerna om ersättning vid intrång och rådighetsbegränsningar i fast egendom, enär i den delen vid samma riksdag väckts särskilda motioner, nämligen nr 234 i första kammaren av herr Velander m. fl. och nr 154 i andra kammaren av herr Munktell m. fl. Dessa motioner, vilka är likalydande, behandlades av tredje lagutskottet, som i sitt utlåtande nr 32 anförde följande:

Såsom motionärerna framhåller begränsas den enskilde markägarens rätt att förfoga över sin egendom genom skilda bestämmelser i ett stort antal författningar. Utskottet delar motionärernas uppfattning att det ur många synpunkter är önskvärt att de ersättningsfrågor, vartill dessa begränsningar kan ge anledning, i största möjliga utsträckning löses efter enhetliga principer. Självfallet bör därvid tillses att rättskänslans krav samt den enskildes rättssäkerhet icke trädes för när. De situationer, i vilka den enskilde markägarens förfoganderätt begränsas, är emellertid så olikartade att frågan, huruvida och i vad mån ersättning bör utgå, måste besvaras mycket olika i de skilda fallen. En långt driven strävan efter enhetliga ersättningsregler kan därför komma att motverka önskemålet att i varje särskild situation erhålla en lösning, som innebär en lämplig avvägning mellan allmänna och enskilda intressen. — Utskottet, som genomgått ifrågavarande regler i ett antal författningar, vill emellertid ingalunda göra gällande att reglerna på alla områden ter sig helt tillfredsställande. En närmare granskning torde därför i viss utsträckning vara påkallad. I första hand synes en sådan granskning, såsom redan nu är fallet, böra ske i samband med ändrad lagstiftning om begränsningar i den enskildes förfoganderätt. Om det i övrigt i särskilda fall med skäl kan ifrågasättas, huruvida ersättningsreglerna i en viss lagstiftning står i god samklang med motsvarande regler i annan lagstiftning, där problemen ter sig någorlunda likartade, bör givetvis också en översyn komma till stånd. På så sätt kan ersättningsreglerna i mån av behov successivt genomgås. Det kan i detta sammanhang framhållas att exempelvis den s. k. saneringsutredningen, som nyligen framlagt sitt betänkande (SOU 1954: 31), granskat vissa ersättningsregler i byggnadslagen. Vidare vill utskottet erinra om vad tredje lagutskottet vid 1953 års riksdag i sitt utlåtande nr 23 rörande vissa ändringar i nyssnämnda lag anförde om angelägenheten av att en utredning snarast komme till stånd beträffande det ännu olösta problemet om indragning till det allmänna av s. k. oförtjänt värdestegring. En sådan utredning har också helt nyligen igångsatts. Vid denna utredning synes det naturligt att exempelvis byggnadslagens regler om ersättning till

fastighetsägare på grund av ny eller ändrad planläggning samordnas med en eventuell lagstiftning om indragning av värdestegring. Med hänsyn till byggnadslagens av motionärerna påpekade centrala ställning bland de författningar, som innehåller bestämmelser om ersättning i anledning av begränsningar i den enskildes rätt att förfoga över sin fasta egendom, synes det önskvärt att resultatet av den sist nämnda utredningen avvaktas, innan nya utredningar på nu ifrågavarande områden igångsättes.

Utskottet förordade i sin hemställan till riksdagen, att motionerna icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Mot utlåtandet reserverade sig herrar Ebbe Ohlsson och Munktell, vilka ansåg, att motionerna borde bifallas.

Riksdagen biföll utskottets hemställan.

Den i utskottets utlåtande omnämnda utredningen angående indragning av oförtjänt jordvärdestegring, den s. k. markutredningen, har den 25 oktober 1957 framlagt ett betänkande (SOU 1957: 43), utmynnande i tre olika förslag, av vilka intet vunnit anslutning från flertalet av utredningens ledamöter. I ett den 29 juli 1958 avgivet svar på en interpellation i andra kammaren av herr Johansson i Norrköping angående åtgärder med anledning av betänkandet har dåvarande statsrådet och chefen för justitiedepartementet Lindell förklarat betänkandet — som icke sänts på remiss — icke vara ägnat att tjäna som grundval för ett regeringsförslag och har framhållit såsom uppenbart, att ytterligare utredning krävs.

Motionärerna framhåller till en början, att det icke finnes någon »direkt lagregel, som föreskriver skyldighet för kommunen att hålla markägare skadeslös för stadsplanebestämmelser eller andra ingrepp, som kan mer eller mindre urholka äganderätten». Under hänvisning till att markutredningens slutfört sitt arbete, utan att »frågan om ökat rättsskydd på byggnadslagstiftningens område förts närmare sin lösning», och med betonande av att byggnadslagstiftningen intar en central ställning bland de författningar, som innehåller bestämmelser om ersättning i anledning av begränsningar i den enskildes rätt att förfoga över sin fasta egendom, anföres vidare, att en utredning i enlighet med motionärernas förslag måste vara av stort värde vid en motsvarande översyn av närbesläktade regler. Motionärerna påpekar slutligen, att en sådan utredning skulle överensstämma med den uppfattning som kommit till uttryck såväl i det ovan citerade utskottsutlåtandet som i sammansatta konstitutions- och första lagutskottets tidigare berörda utlåtande nr 2 vid 1954 års riksdag.

Sista instans i planärenden

Frågan om kompetensfördelningen av administrativa besvärsmål mellan Kungl. Maj:t i statsrådet och regeringsrätten har nyligen utretts av f. d. justitierådet Seve Ekberg, vilken såsom sakkunnig tillkallats för att verkställa

en systematisk översyn av 2 § regeringsrättslagen. Utredningsmannen har den 15 april 1959 framlagt betänkande i ämnet (SOU 1959: 4). I betänkandet har prövningen av byggnadsmålen utförligt behandlats (sid. 391—421), varvid en redogörelse givits för nu gällande instansordning.

Motionärerna åberopar vad i betänkandet anförts om vikten av att rättskyddsbehovet inom nu ifrågavarande område tillgodoses och framhåller, att utredningsmannen — ehuru han icke framlagt förslag i frågan då denna icke omfattats av uppdraget — förordar inrättande av en fristående högsta planmyndighet såsom den lämpligaste lösningen för att skapa ett tillfredsställande rättsskydd i byggnadsmålen.

Utskottet

Den nuvarande utvecklingen mot en allt starkare koncentration av bebyggelsen till städer och andra tätorter innebär med nödvändighet, att samhället på bekostnad av den enskildes handlingsfrihet i ökad utsträckning måste ingripa i samhällsbildningen i reglerande och samordnande syfte. Konfliktsituationer, där samhällets och den enskildes intressen icke låter sig förena, uppstår oftare och i alltmer varierande former. Det är uppenbart, att dessa förhållanden ställer stora krav på en lagstiftning som skall ange riktlinjerna för den avvägning mellan allmän och enskild rätt varom här blir fråga.

Motionärernas kritik emot byggnadslagstiftningen, i den utformning den erhåller då de år 1959 beslutade ändringarna träder i kraft, avser såväl reglernas utformning som deras sakliga innehåll. I förstnämnda hänseende angriper motionärerna främst de allmänna bestämmelser, som anger principerna för gränsdragningen mellan samhälleligt och enskilt intresse, men synes också anse, att ersättningsreglerna icke fått en tillräckligt klar och entydig form. Kritiken i sak riktar sig även den mot ersättningsbestämmelserna, som enligt motionärerna icke i erforderlig utsträckning håller den enskilde skadeslös för planmyndigheternas ingripanden. Slutligen vänder sig motionärerna mot besvärörförfarandet och anser det böra övervägas, huruvida icke den slutliga överprövningen av planärenden bör ankomma på en särskild högsta planmyndighet.

I motionen göres gällande, att 1959 års lagstiftning icke inneburit någon ändring i grunderna för tidigare gällande bestämmelser. Utskottet kan icke helt dela denna uppfattning. Den decentralisering och förenkling i förfarandet som nu genomförts måste i viss mån anses innebära nya förutsättningar vid prövning av planfrågor. 1959 års reform innebar emellertid också i vissa avseenden ganska ingripande ändringar i den äldre rättens rent materiella innehåll. Frågan om den enskildes rätt var vid ärendets behandling i riksdagen föremål för särskild uppmärksamhet. Tredje lagutskottet anförde sålunda i sitt utlåtande (nr 26/1959) bl. a.

Utskottet finner propositionens förenklingar och övriga ändringar av byggnadslagstiftningen värdefulla. Reformen torde motsvara ett gammalt och allmänt önskemål från såväl de byggandes som byggnadsmyndigheternas sida. Propositionen synes för flertalet fall innebära en lycklig avvägning mellan de motsatta intressen som dessa båda kategorier ofta företräder. Reformen innebär att myndigheternas inflytande i vissa fall minskar men i andra fall ökar. Förslaget är präglad av förståelse för de byggandes svårigheter och en önskan att så mycket som möjligt bistå dem i deras lovvärda hantering. De band på den enskildes handlingsfrihet som kvarstår eller nu tillkommit är av den beskaffenhet att de oavsett rådande samhällsekonomiska värderingar på det stora hela taget får anses vara outhärliga i varje ordnat samhälle.

Frågan huruvida de tidigare berörda allmänna stadgandena om avvägning mellan allmänt och enskilt intresse är tillräckligt tydligt utformade för att i möjligaste mån garantera en enhetlig tillämpning har på grund av det nyss anförda kommit i ett delvis nytt läge. Om utredning i denna del skall anses påkallad bör den i vart fall icke vidtagas förrän praktiska erfarenheter vunnits av den beslutade men ännu ej ikraftträdde lagstiftningen. Härtill kommer, att de genom lagändring den 5 juni 1953 införda nya bestämmelserna i 44 och 45 §§ byggnadslagen, varigenom möjligheterna avsevärt vidgats för stad eller kommun att lösa mark för att i saneringssyfte genomföra större stadsplanering (zonexpropriation) först på senare tid börjat mera allmänt utnyttjas. Någon möjlighet till en samlad bedömning av dessa fall av ingripanden — som givetvis inrymmer ett stort antal avvägningsfrågor av den art som här avses — föreligger därför knappast ännu.

Vad därefter angår utformningen av ersättnings- och lösenbestämmelserna får utskottet erinra om att tillämpningen av dessa ankommer på expropriationsdomstol. Från justitiedepartementet har upplysts att, sedan tidigare stadgad skyldighet att till departementet insända dom i mål som avgjorts av eller fullföljts från expropriationsdomstol upphört, det insända materialet — som omfattar tiden fr. o. m. november 1951 t. o. m. mars 1960 — skall bli föremål för bearbetning i syfte att klarlägga huvudlinjerna i praxis i sådana mål. Den fråga motionärerna i denna del åsyftar kommer självfallet att därvid bli belyst.

Behovet av nya regler om vidgad rätt till ersättning och av en ny form för överprövning av planären den är uppenbarligen i viss mån avhängigt av frågan huruvida fog finnes för den kritik motionärerna framfört i de hänseenden som här förut behandlats. Dessa frågor bör därför icke för sig utredas. Motionens syfte i dessa delar måste därjämte anses innebära en genomgripande förändring av de grundläggande principerna i byggnadslagstiftningen. Utskottet, som genom sitt ovannämnda utlåtande nr 26/1959 får anses ha anslutit sig till dessa principer, kan därför icke tillstyrka en sådan reform.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att förevarande motioner, I: 130 och II: 150, icke måtte
föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 5 april 1960

På tredje lagutskottets vägnar:

HUGO OSVALD

Vid detta ärendes behandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Oswald, Grym, Kristiansson, Alexander-
son*, Åke Larsson, Schött*, Wirmark och Ernst Olsson*;

från andra kammaren: herrar Johansson i Torp, fru Torbrink, herrar
Munktell, Bengtsson i Halmstad, Nyberg, Svenning, Grebäck och Bengtsson
i Göteborg.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

av herrar *Alexanderson, Schött, Munktell, Nyberg, Grebäck* och *Bengtsson*
i Göteborg, vilka ansett att utlåtandet från och med det stycke å sid. 6, som
börjar med orden »Motionärernas kritik», bort ha följande lydelse.

Motionärernas kritik av byggnadslagstiftningen avser icke så mycket lag-
stiftningens materiella innehåll som fastmera avsaknaden av objektiva, klart
utformade regler för den gränsdragning mellan samhällets och den enskildes
intressen som i betydande omfattning sker i byggnads- och markfrågor samt
bristen på entydiga ersättningsregler. Den av motionärerna begärda utred-
ningen åsyftar alltså främst att vinna större garantier för rättssäkerhet på
detta lagstiftningsområde.

Utskottet kan ansluta sig till motionärernas önskemål om en sådan ut-
formning av lagreglerna på förevarande område, att rättsskyddsbehovet i
största möjliga utsträckning kan tillgodoses. Även om avvägningen mellan
allmän och enskild rätt i planfrågor många gånger i sista hand måste grun-
das på lämplighetsavgöranden, bör dock författningsbestämmelserna så vitt
möjligt är giva de tillämpande myndigheterna klar vägledning och stöd för
en objektiv och konsekvent rättstillämpning. Även efter ikraftträdandet av
de förra året beslutade lagändringarna kan byggnadslagstiftningen icke sä-
gas motsvara dessa önskemål. Den reformering av lagstiftningen som då

genomfördes hade som bekant till huvudsakligt syfte att ernå ett enklare och snabbare förfarande i byggnadsärenden och icke att tillmötesgå de nu aktualiserade önskemålen, ej heller att revidera själva grunderna för lagstiftningen.

Frågan om en översyn av bl. a. byggnadslagstiftningen i av motionärerna angivet syfte har tidigare diskuterats inom riksdagen, senast i anledning av motioner väckta vid 1954 års riksdag. I anledning av däri uttalade önskemål om enhetlig lösning av ersättningsfrågor uppkomna i samband med inskränkningar i den enskildes äganderätt underströk utskottet, att rättskänslans krav samt den enskildes rättssäkerhet självfallet icke borde trädas för när. Utskottet medgav också, att ersättningsreglerna icke på alla områden tedde sig helt tillfredsställande och att därför en närmare granskning i viss utsträckning vore påkallad. Utskottet ansåg emellertid, att utredning av frågan om ersättning i anledning av begränsningar enligt byggnadslagen i de enskildes rätt att förfoga över sin fasta egendom icke borde igångsättas, förrän vissa andra pågående eller förestående utredningar på närgränsande områden slutförts.

Nyssnämnda utredningar har nu avslutats. Även om de, i varje fall hittills, icke föranlett några direkta åtgärder, synes detta icke böra föranleda att en i och för sig önskvärd översyn av byggnadslagstiftningen ytterligare uppskjutes. Såsom motionärerna framhåller och vilket utskottet tidigare vitsordat, intager byggnadslagstiftningen en central ställning; en utredning för tillgodoseende av nyss angivna syften skulle alltså vara av värde vid en motsvarande översyn av lagstiftningen på närbesläktade rättsområden.

Den utredning som enligt utskottets mening alltså bör komma till stånd bör jämväl behandla den av utredningen om kompetensfördelningen av administrativa besvärsmål (SOU 1959: 4) aktualiserade frågan om en sådan omläggning av planärendenas behandling, att en fristående högsta planmyndighet inrättas. Utskottet har därmed givetvis icke tagit ställning till lämpligheten av en dylik omläggning men anser likväl frågan ha sådant intresse, att en förutsättningslös undersökning därav bör komma till stånd.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte med bifall till motionerna I: 130 och II: 150 hos Kungl. Maj:t anhålla om översyn snarast möjligt av byggnadslagstiftningen i syfte att skapa större rättssäkerhet på detta område.